

РЕШЕНИЕ

№ 1904

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12475** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба Комисия за финансов надзор срещу Решение № 941/09.11.2021 г., постановено по НАХД № 9970/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 99ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № Р-10-467 от 09.06.2021 г., издадено от заместник председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", с което на основание чл. 221, ал. 8, т. 3, пред. 2 от Закона за публично предлагане на ценни книжа (ЗППЦК), на дружеството-жалбоподател е наложено административно наказание – "имуществена санкция" в размер на 10 000 лева за нарушение на чл. 100о1, ал. 1, вр. чл. 100т, ал. 4, вр. ал. 1, изр. 1, пред. 1 от ЗППЦК.

В жалбата се твърди незаконосъобразност на решението на СРС. Изтъкват се доводи за неправилно прилагане хипотезата на маловажност на нарушението и необоснованост на наложеното наказание. Моли се съдът да отмени решението на СРС, както и да се постанови съдебно решение, с което да бъде потвърдено издаденото наказателно постановление. Претендира се разноси пред двете съдебни инстанции.

Ответникът, [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна и счита оспореното решение за правилно и законосъобразно. Не претендира разноси.

Представителят на Софийска градска прокуратура излага становище за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Разгледана по същество, е неоснователна.

В производството пред районния съд фактическата обстановка е установена напълно. Със Заповед на заместник - председател на КФН, ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност" било възложено на служители на КФН да извършат проверка във връзка с упражняването на контрол за спазване на разпоредбите на ЗППКЦ, ЗПФИ, ЗПМПЗФИ и нормативните актове по прилагането им.

В хода на осъществената проверка било установено, че [фирма] е публично дружество вписано под № РГ-05-0020 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа, воден от КФН. Поради тази причина юридическото лице има задължение съгласно чл. 100о1, ал. 1 от ЗППЦК да разкрива публично уведомление за финансовото си състояние в срок до 30 дни от края на първо, трето и четвърто тримесечие. За третото тримесечие на 2020 година задължението по чл. 100о1, ал. 1 от ЗППЦК за публично уведомление за финансовото състояние е следвало да бъде изпълнено до 30.10.2020 г., включително, чрез публикуването му в единната система за предоставяне на информация по електронен път, изградена и поддържана от КФН – e-R., каквото е изискването на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК, вр. чл. 43, ал. 1 и ал. 2 от Наредба № 2 от 17.09.2003 г. за проспектите при публично предлагане и допускане до търговия на регулиран пазар на ценни книжа и за разкриване на информация от публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа. Била извършена и справка от интернет страницата за емитенти, които разкриват регулярна информация. Там били установени интернет порталите, използвани от дружеството за оповестяване на дължимата информация пред общността. Констатирано било от проверката, че в масивите на интернет порталите, в законоустановения срок ответното дружество не е представило на обществеността публично уведомление за финансовото си състояние за третото тримесечие на 2020 г. Установено е във въззивното производство пред СРС, че законовото задължение е изпълнено на 02.11.2020 г. и проверяващите лица не отчитат, както при съставянето на АУАН, така и при издаването на НП, че това е датата, непосредствено след тази, на която е следвало да бъде оповестена исканата информация. Правилно СРС определя, че законовото задължение е към 30.10.20 – петък и е изпълнено на първия присъствен ден – понеделник, 02.10.2020 г., реално закъснение от 2 дни, неприсъствени.

Като правен извод, СРС подробно излага мотиви, че формално има нарушение, отговорността е обективна, и от това следва, че АНО в пределите на компетентността си е образувал административно наказателно производство. Приел е, че от събраните по делото доказателства по безспорен начин се установява, че отговорността на въззивника е била ангажирана на основание чл. 221, ал. 8, т. 3, пред. 2 от ЗППЦК. Съгласно цитираната разпоредба на емитент юридическо лице, което не изпълни задължението по чл. 100о1, се налага имуществена санкция в размер от 10 000 до 20 000 лв. при повторно нарушение, а настоящото е такова, тъй като с НП № Р-10-48/20.01.2020 г. на дружеството-жалбоподател е била наложена имуществена санкция в размер на 5000 лв., на основание чл. 221, ал. 8, т. 3, пред. 1 от ЗППЦК за нарушение на чл. 100о1, ал. 1, вр. чл. 100т, ал. 1, изр. 1, пред. 1, вр. ал. 4 от ЗППЦК. Това наказателно постановление е приложено по административнонаказателната

преписка и е със забележка от заместник председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Надзор на инвестиционната дейност", че е влязло в законна сила на 31.01.2020 г. Съобразно легалната дефиниция на § 1, т. 24 от ДР на ЗППЦК, "повторно" е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизането в сила на наказателното постановление, с което нарушителят е наказан за същото по вид нарушение, а в случая несъмнено се доказва, че настоящото нарушение е извършено в този едногодишен срок, тоест при условията на повторност.

СРС, при правилно тълкуване и прилагане на закона приема, че санкцията, наложена на ответника е несъответна на нарушението, извършено към датата на която изтича срока за изпълнение на вмененото по цитираната разпоредба задължение. Ответникът в това производство е изпълнил изискванията към него по този ред в първия обективно възможен ден, следващ изтичането на законовия срок.

Съдът намира решението за правилно.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС правилно е установил фактическата обстановка.

Съответни на доказателствата по делото са изводите на съда, че дружеството е нарушило разпоредбата на чл. 100о1, ал. 1 вр. с чл. 100т, ал. 4, вр. ал. 1 изр. 1, предл. 1 от ЗППЦК.

Независимо от изложеното относно извършеното нарушение, касационната инстанция намира, че са налице предпоставките за приложение на чл. 28 от ЗАНН, като счита, че деянието представлява маловажен случай. Преценката дали конкретно извършеното нарушение разкрива признаците на маловажен случай следва да се направи с оглед дефиницията на чл. 93, т. 9 от НК вр. с чл. 28 от ЗАНН. Съгласно нея, като маловажен случай може да се квалифицира този, при който извършеното нарушение, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност, в сравнение с обикновените случаи на нарушения от съответния вид.

Съгласно чл. 28 от ЗАНН, за маловажни случаи на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. Преценката за "маловажност на случая" подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва проверката за законосъобразност при приложението на чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на разпоредбата са налице, но наказващият орган не я е приложил, това е основание за отмяна на НП и на съдебното решение, което го потвърждава, поради издаването им в противоречие със закона /Тълкувателно решение № 1/12.12.2007 г. на ВКС по т. н. д. № 1/2007 г., ОСНК/. В случая касационната инстанция намира, че хипотезата на чл. 28 ЗАНН е налице. При тълкуването на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание. Логическото и систематично тълкуване на материалноправната норма на чл. 28 ЗАНН аргументира нейната приложимост спрямо всички административни нарушения, включително и за процесното, поради което и касационната инстанция намира, че неприложимостта на чл. 28 от ЗАНН, обратно на приетото от СРС, не може да се аргументира априори със значимостта на защитените със ЗППЦК обществени отношения, без да се отчита

конкретиката на случая, типичната за този вид нарушения обществена опасност, както и другите смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. Приложението на чл. 28 от ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения (каквото е процесното), като преценката следва да бъде направена с оглед на степента, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения.

Именно степента на обществена опасност на извършеното противоправно деяние е от значение да се реши дали това деяние, което макар да е формално съставомерно, но като неразкрива или изключва висока степен на обществена опасност е малозначително, на което сочат правнозначимите и установени по делото факти. Макар нарушението да е формално, продължителността на забавата при изпълнението на обвързаното със срок задължение е критерий за степента на укоримост на противоправното поведение, а в случая забавата от 2 дни, ако се следи календара е незначителна, още повече, тези два дни са неприсъствени за администрацията. Извършването на дължимото действие, макар и след законово установения срок, е станало доброволно, а не е в резултат на административна принуда - преди извършване на проверка и съставяне на АУАН. В този смисъл: Решение № 7302/25.11.2013 г. по канд № 7462/13 г. на АССГ, IX кас. с-в; Решение № 6611/07.11.2019 г. по канд № 5342/2019 г., на АССГ, V кас. с-в; ; Решение № 2979/03.05.2016 г. по канд № 12436/2015 г. на АССГ, XV кас. с-в; Решение № 4037/15.06.2018 г по канд № 3804/2018 г. на АССГ, IX кас. с-в; Решение № 3510/02.07.20 г. по канд № 1598/2020 г. на АССГ, IV кас. състав; Решение № 6658/08.11.2019 г. по канд № 5937/19 г. на АССГ, XI кас. състав и др.

По тези съображения съдът намира, че случаят се отличава съществено от обичайните случаи на засягане на обществените отношения от този тип и явно ги засяга драстично по- малко. Самото закъснение е само от един ден, което прави очевидно, че такова забавяне на изпълнение на задължението е най - лекото възможно. Деянието е с изключително нисък интензитет на обществена опасност.

Съдът счита, че налагането на административното наказание следва да е пропорционално на тежестта на извършеното нарушение, а в случая данните по делото разкриват, че размерът на наложената имуществена санкция спрямо размера на закъснението е непропорционално висок. По делото е представено друго наказателно постановление също за подаване на уведомлението и финансовия отчет с незначително закъснение. Процесното нарушение, дори в условията на повторност, отнесено към установени от АНО и въззивния съд факти не следва да се санкционира с наложената имуществена санкция. Целта на наказанието би могла да бъде постигната и само като се предупреди нарушителя да следи стриктно спазването на сроковете.

Като е достигнал до тези фактически констатации и правилните правни изводи, СРС е постановил законосъобразен съдебен акт и решението му се оставя в сила. На КФН с оглед резултата не се дължат разноси за юрк. възнаграждение.

По тези съображения, XX касационен състав на Софийски градски административен съд

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 941/09.11.2021 г., постановено по н.а.х. дело № 9970/2021 г. по описа на Софийски районен съд, 99-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател

Членове 1.

2.